

G. P. Maksimov: O sindikatima i fabričkim komitetima

Prethodno poglavlje: [G. P. Maksimov: Sindikalisti u Ruskoj revoluciji](#)

(Prvi put objavljeno na ruskom u *Голос Труда*, avgust 1917.)

Sve do sad, uprkos četiri meseca intenzivnog organizacionog rada, proletarijat još nije razjasnio koje funkcije mora pridodati sindikatima, koje fabričkim komitetima, a koje ostalim organizacijama radničke klase. Iako sindikati postoje još od pre revolucije i imaju jasno definisane funkcije i sklop aktivnosti, revolucija je stvorila nove forme radničkog organizovanja i zgrnula sveukupne funkcije na jednu hrpu. Stvoreni su fabrički komiteti, a pojavilo se pitanje razmene rada, i sada, pod teškim svakodnevnim pritiscima, anticipira se postojanje još jedne organizacije u obliku kontrolnih komisija, koje će neizbežno nastati u bliskoj budućnosti. Stoga se postavlja prirodno pitanje o tome kakvi bi odnosi trebali postojati među ovim oblicima organizacije rada. Trebaju li nastaviti sa istim poslom, radeći paralelno jedni sa drugima? Ako da, kakav će rezultat ovaj paralelan rad imati – pozitivan ili negativan? Koji od postojećih oblika zaslužuje prednost nad ostalim u zadatku organizovanja proletarijata u neposrednoj budućnosti? Ili da nisu svi podjednako vredni, tako da se pitanje prednosti ne treba postavljati?

Političke partije, prvenstveno socijal-demokrate (boljševici i menjševici – prim. CLS), uzele su aktivnog učešća u organizovanju sindikata. Kao rezultat ove bliske saradnje između sindikata i partija, sindikati su postali neka vrsta partijskih filijala koje su nastojale i nastavljaju nastojati u stvaranju protekcije nad sindikatima, vezujući ih za svoje ideje i aspiracije. Kao rezultat, sindikati identifikuju svoje ciljeve sa ciljevima partija. I zaista, uticaj partija nad

sindikativima toliko je jak da sindikati jednostavno imitiraju partije, bez pokušaja da sami stvore nešto novo.

Fabrički komiteti, suprotno tome, proizvod su kreativnosti radničkih masa. Za kratko vreme svoga postojanja fabrički komiteti su već odigrali neizmernu ulogu u organizovanju radnika u borbi protiv kapitalizma. U bliskoj budućnosti možda će čak odigrati i ključnu ulogu u konačnom sukobu između rada i kapitala. U ovom trenutku teško je reći da li će moći ove dve forme radničkog organizovanja koegzistirati u miru: dok je jedna revolucionarna, smela, militantna, energetična i snažna zahvaljujući svojoj mladosti; druga je starija, oprezna, sklona kompromisu, popustljiva, a naziva se militantnom dok u stvarnosti teži ka klasnoj „harmoniji“.

Nekoliko govornika na konferencijama izjavili su da slabost fabričkih komiteta leži u njihovoj orijentaciji ka uskim, lokalnim interesima. Ali takve tvrdnje ne zaslužuju ozbiljnu pažnju, i na konferencijama su primljene bučnim negodovanjima radnika. Fabrički komiteti moraju biti organizacije koje će zadati konačan smrtni udarac kapitalizmu. Kontrola mora pripasti radnicima a ne državi. U svakodnevnom životu, fabrički komiteti su militantne ekonomske organizacije koje rukovode preduzećima i usmeravaju proizvodnju. U fabričkim komitetima mora vladati revolucionarni duh koji ne dopušta saradnju sa poslodavcima. Fabrički komiteti, ukratko, moraju graditi put u buduću socijalističku proizvodnju istovremeno ne zaboravljajući potrebe današnjice.

Jedna od ove dve organizacije mora uspostaviti dominaciju nad drugom, i uloga potčinjenog, kako mi se čini, mora pasti na sindikate.

Sledeće poglavlje: [G. P. Maksimov: Kontra-revolucija i Sovjetski Savez](#)

Bibliografski podaci

Autor	G. P. Maksimov
Naslov	
Prevod	Boris Huskić
Izdavač	Centar za liberberske studije
Godina	2008.